

Hồi 18

Ngọc Tiên Tiên Tử

Mã Quân Vũ thử vận hành chân khí, nhưng những yếu huyết của tứ chi đều không chiều theo chàng nữa. Chân khí ở đan điền khi lên đến ngực thì ngưng lại. Bây giờ Mã Quân Vũ biết mình bị đau thật rồi, và chứng bệnh này phát triển rất nhanh. Chàng chưa kịp làm gì thì chân khí tản mát cả, không thể nào kiểm chế nổi, toàn thân đều phát ra những luồng khí lạnh, đau nhức tứ bề. Chàng gượng ngồi cũng không được, phải đành từ từ nằm xuống đất.

Tuy nhiên thần trí của Mã Quân Vũ lúc bấy giờ vẫn còn tỉnh táo, nên nằm yên nghe ngóng.

Những đám mây trắng lơ lửng trôi. Những hoa tuyết trắng ngần, đóng trên đồi núi trùng điệp, phủ trên các cây thúy tùng to lớn, và điểm trắng cho những cánh hoa rừng mềm mại đang khoe sắc thắm. Cảnh vật thật là xinh tươi. Những tia nắng ban mai rọi xuyên qua cành cây kẽ lá như muốn mang hơi ấm chia đều cho vạn vật.

Trong sơn cốc không một tiếng động, rừng cây đứng im phăng phắc. Núi tuyết thật là nên thơ, hùng vĩ. Nhưng Mã Quân Vũ chẳng còn lưu tâm đến, ngay như mạng sống chàng cũng chẳng hy vọng nữa.

Mã Quân Vũ chán nản, tự nhủ:

“Mình vẫn còn ở trong vùng đất của địch chẳng biết bị giết chết khi nào đây ?”

Chàng lắng nghe động tĩnh, nghĩ tiếp:

“Chẳng cần địch giết, ta cũng khó sống nổi. Trong sơn cốc vắng vẻ, hoang vu này chẳng có một bóng người qua lại, bệnh tình cứ trầm trọng như vậy chỉ vài ngày là chết mất. Hơn nữa còn thú dữ như cọp beo ở rừng sâu thì thiếu gì. Một con chó sói đói cũng đủ nhai thịt mình rồi, năng lực đâu nữa mà chống đối.”

Mã Quân Vũ buồn bã nằm chờ thần chết đến rước đi....

Bỗng một tiếng chim kêu rất lớn phá tan bầu không khí yên tĩnh của sơn cốc. Chàng giật mình nhìn lên, một con chim to lớn vỗ cánh phàn phật lướt thấp qua người chàng. Hình dáng của con quái diệu như chim đại bàng, nhưng con chim kỳ lạ này lớn gấp mười con đại bàng, hai cánh đưa rộng ra có bảy, tám thước.

Mã Quân Vũ sức nhớ, thầm nói:

- Quái diệu to lớn uy mạnh như vậy, rất có thể đã chở Lý Thanh Loan khi nàng đến hướng Tây này. Chắc nó là thần vật của Đại Giác Tự.

Chàng đã theo Huyền Thanh đạo trưởng suốt mười hai năm trời, không những đã học được hết võ thuật của phái Côn Luân mà kiến thức cũng được mở mang nhiều. Chẳng những Mã Quân Vũ thông hiểu tứ thư, ngũ kinh, còn biết luận cả Thích, Nho, Đạo v.v... Nên tuy

mới thấy qua giống chim to lớn quái dị ấy, chàng cũng biết nó thuộc giống điều.

Mã Quân Vũ còn đương suy nghĩ, bỗng con chim khổng lồ ấy lại bay trở về, vun vút lướt nhanh hơn lần trước.

Chàng giật mình suy nghĩ:

- Nếu quả con chim này do bọn hòa thượng ở Đại Giác Tự nuôi, dùng để truy kích đối phương thì chuyến này mình nguy mất rồi...

Vừa nghĩ đến đó, Mã Quân Vũ bỗng nhớ lại đêm qua lúc mình đấu với quần tăng, đã nghe lão hòa thượng tự xưng là Nguyên Giác nói:

- Người đã vào núi Kỳ Liên này thì đừng có mong sống sót mà ra khỏi...

Mã Quân Vũ lo ngại, chẳng biết đường nào mà hành động, sức lực đã tiêu ma hết rồi. Càng nghĩ càng thấy có lý, chàng gượng đứng lên tìm lối thoát. Nhưng vừa nhồm dậy, thân mình đã đau nhức rất khó chịu, trong bụng hơi lạnh. Chàng âu sầu chán nản nằm xuống trở lại, thở dài não nuột, và nhắm mắt lại chờ đợi mọi biến cố xảy ra.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên mình chàng.

Mã Quân Vũ cố gắng lấy thanh trường kiếm ra, đặt một bên cho được thông thả rồi nằm nghỉ dưỡng sức. Chàng chẳng nghĩ ngợi gì cả, chẳng sợ địch giết mà cũng không ngại bị cọp beo ăn thịt. Chàng im lặng nằm chờ chết.

Cơ bệnh càng lúc càng tăng, Mã Quân Vũ đã kiệt sức, chẳng hy vọng gì được sống sót trên cõi đời. Chàng không sợ hãi, cũng không muốn khơi lại dĩ vãng, nằm im sưởi ấm dưới những tia nắng mặt trời. Bất giác chàng ngủ lúc nào không biết.

Chẳng biết thời gian đó trôi qua bao lâu. Bỗng một tiếng thét vang động núi rừng làm chàng tỉnh dậy. Vừa mở mắt ra, Mã Quân Vũ đã thấy có ba hòa thượng mặc áo vàng sát cánh đứng cách chàng năm thước. Vị hòa thượng đứng giữa đúng là Phục Hổ La Hán Nguyên Giác. Vẻ mặt Nguyên Giác điểm một nụ cười lạn, vừa thấy Mã Quân Vũ mở mắt, liền quát hỏi:

- Nằm dưới đất làm gì vậy ? Người có biết từ xưa đến nay, ai đã vào Kỳ Liên Sơn Thanh Vân Nghiêm, trong vòng một trăm dặm, thì chẳng bao giờ được tự do quay gót trở về không? Vậy hãy mau đứng lên. Đấu lại ba trăm hiệp xem người có thể thoát được hay không?

Mã Quân Vũ gượng cười nói:

- Hiện giờ tại hạ bị đau rất nặng, đâu còn khí lực để đấu với mấy vị nữa. Muốn giết, bắt sống hay làm gì thì làm, cứ ra tay đi, tại hạ không kháng cự đâu.

Dứt lời Mã Quân Vũ liền nhắm mắt lại, nằm im. Tinh thần rất bình tĩnh, không một cảm giác gì sợ hãi cả.

Nguyên Giác cười nhạt một tiếng, từ từ đến gần Mã Quân Vũ, thấy mặt chàng lộ vẻ mệt mỏi, trông như có bệnh. Lão cúi mình xuống đưa tay trái sờ trán Mã Quân Vũ, thấy nóng rang, biết chàng nói thật.

Nguyên Giác đổi giọng ôn hòa:

- Chúng ta muốn giết một kẻ mang bệnh như người thì rất dễ, nhưng chết như vậy

người chẳng bằng lòng. Hơn nữa hành động của người tối qua cũng tỏ ra kẻ khí khái. Vậy bây giờ ta tạm phá luật đưa đến Đại Giác Tự, giao cho Chưởng Môn Phương Trượng xử. Chết sống là do số phận của người đó.

Mã Quân Vũ mở mắt, mỉm cười nói:

- Việc chết sống không đáng kể gì. Tại hạ, Mã Quân Vũ, chưa hề để việc ấy vào lòng...

Chàng chưa dứt lời, bỗng nghe một giọng ngọt ngào vang lên:

- Chết sống là việc đại sự của nhân gian, tại sao người không nghĩ đến?

Ba hòa thượng giật mình quay đầu nhìn. Không biết từ hồi nào ở sau lưng họ đã có một thiếu nữ đứng uy nghi.

Thiếu nữ mặc áo rất kỳ lạ. Toàn thân màu đen, trên mặt bịt một miếng vải đen, chỉ chừa đôi mắt sáng long lanh, ngoài những đôi bàn tay trắng mịn, toàn thân che kín không còn trông thấy gì được nữa. Cây Ngọc Tiêu nằm gọn trong những ngón tay nõn nà thon thon. Trông nàng dưới ánh nắng mặt trời như là một bóng ma kỳ quái. Gió núi thổi động tà áo đen và chiếc khăn bịt mặt của nàng càng làm tăng thêm vẻ kỳ ảo.

Nguyên Giác La hán liền lui ra ba bước, tay trái rút cây bút sắt hết lớn:

- Người là ai ? Nói mau ! Nếu còn giả ma giả quỷ thì đừng trách chúng ta độc ác.

Thiếu nữ áo đen lắc lắc ngọc tiêu trên tay, từ trong chiếc khăn đen dài mấy thước phát ra một chuỗi cười giòn, rồi giọng nói cất lên như chuông ngân:

- Các người chỉ là hạng đốt nhang, quét lá đa đầu xúng hởi đến tên ta ? Biết điều thì nên lui về ngay, ta nể mặt mấy lão hòa thượng tha cho các người lần này...

Nói đến đây, âm thanh từ ôn hòa bỗng biến sang nghiêm khắc tiếp:

- Nếu các người còn nói thêm một câu nữa thì ta sẽ biến các người từ La Hán thành ác quỷ ngay.

Khẩu khí của thiếu nữ áo đen khá lớn, khiến ba hòa thượng áo vàng vô cùng bức tức, nhưng Nguyên Giác cũng cố dằn, từ từ hỏi:

- Nói như thế chắc cô nương đã biết Phương Trượng của bổn tự rồi. Vậy xin cô nương hãy cho biết đã quen với vị nào, để chúng tôi về thưa lại.

Thiếu nữ áo đen như không dần nổi nữa. Thân hình lắc một cái đã tiến đến sát bên ba hòa thượng rồi. Ngọc tiêu vung lên quét qua bên trái, lại đánh về bên phải. Chớp mắt đã công vào ba hòa thượng mỗi người một chiêu, vô cùng ác liệt.

Ba hòa thượng tuy đã dự bị trước, vẫn phải bị ép lui ra xa sáu bảy thước. Thiếu nữ ra tay rất lẹ, và biến ảo khôn lường. Mỗi một chiêu lại gồm có nhiều cái biến hóa, như đánh như điểm, giống chặt giống quét, làm ba hòa thượng kinh hãi thâm.

Vừa mới thử qua một chiêu, ba hòa thượng đã biết chiêu thuật của đối phương rất kỳ lạ, khó đoán. Bất giác họ ngẩn ngơ.

Nguyên Giác sợ nhớ liền hỏi:

- Xem cách ăn mặc của cô nương, chắc là Ngọc Tiêu Tiên Tử phải không?

Thiếu nữ áo đen cười nói:

- Không sai.

Nguyên Giác mới nghe thiếu nữ áo đen công nhận là Ngọc Tiêu Tiên Tử đã giật mình sợ hãi.

Nữ ma đầu này quả là một bóng ma, ẩn hiện vô thường. Ba năm về trước, nàng đã đến Thanh Vân Nghiêm Đại Giác Tự một lần. Vì muốn xin Tuyết Sâm Quả mà phải đánh với những hòa thượng ở Đại Giác Tự. Ngọc Tiêu Tiên Tử chỉ một mình với cây Ngọc Tiêu đã khuấy phá Đại Giác Tự đến kinh thiên động địa. Lúc đó ba vị trưởng lão của Đại Giác Tự đang ở trong thời kỳ bế quan. Tám đệ tử đời thứ nhất, thì hết ba người đi vắng, một người bị đuổi (tức Thông Linh đại sư), còn lại bốn người hợp sức với một đệ tử sắp danh thứ tự hàng chữ Nguyên cùng ra tay vây đánh. Nhưng Ngọc Tiêu Tiên Tử vẫn đoạt được một quả Tuyết Sâm Quả đi mất. Vì vậy danh thần của Ngọc Tiêu Tiên Tử không xa lạ gì với Đại Giác Tự. Tuy lúc đó Nguyên Giác không có trong tự, nhưng sau khi lão về được nghe kể lại, nên biết rõ ràng.

Cho nên Nguyên Giáp trông thấy thiếu nữ ăn mặc kỳ cục, giống với người đã đại náo Đại Giác Tự, do các bạn đồng môn tả lại, trong dạ nghi ngờ, thì quả đúng không sai.

Ba năm trước Ngọc Tiêu Tiên Tử dám khuấy phá ở Thanh Vân Nghiêm, lại giao đấu với bốn đệ tử đời thứ nhất thì bây giờ, Nguyên Giác và hai hòa thượng áo vàng đó đâu phải là địch thủ của nàng. Nhưng ba hòa thượng không thể rút lui dễ dàng thế được, đang còn do dự thì Ngọc Tiêu Tiên Tử đã nạt một tiếng nhảy vút đến. Ngọc Tiêu quét bên trái đánh lại bên mặt. Trong chốc lát nàng đã tấn công mười mấy chiêu rồi. Ngọc Tiêu Tiên Tử xuất ra chiêu nào cũng kỳ lạ khó đoán. Ba hòa thượng đều ra tay một lần, mấy cây bút đua nhau truy cản, nhưng tay chân vẫn bị lúng túng, nhảy vọt ra xa tám, chín bước mới tránh khỏi.

Sau khi thoát khỏi chiếc Ngọc Tiêu, ba hòa thượng tự biết không đủ sức chống đối. Nếu không thừa cơ hội này bỏ chạy, ắt nguy hại chẳng ít. Nghĩ xong chẳng nói một lời, cả ba hòa thượng quay mình chạy bay biến.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nhìn ba hòa thượng đang co giò chạy, cất tiếng cười lớn. Những tiếng cười giòn dã phát ra từ sau làn vải đen, khiến người ta có cảm giác lạnh lạnh.

Mã Quân Vũ gượng đứng lên tựa vào gốc cây, lòng bất giác rung mình, thầm nghĩ:

“Tuy thiếu nữ đuổi được mấy hòa thượng, nhưng xem bộ chẳng biết đối xử với mình ra sao đây ? E với bình tình này thì chẳng lợi chút nào.”

Khi bóng dáng của ba lão hòa thượng áo vàng đã khuất, Ngọc Tiêu Tiên Tử mới quay mình lại, từ từ đến gần Mã Quân Vũ, rồi mới ôn tồn hỏi:

- Người từ đâu đến đây ? Tại sao lại kết oán với những hòa thượng Đại Giác Tự?

Mã Quân Vũ nhìn lên làn vải đen che mặt của Ngọc Tiêu Tiên Tử, thấy môi nàng như có vẻ cười. Chàng từ từ đáp:

- Văn bối Mã Quân Vũ là đệ tử của phái Côn Luân. Vì đi tìm một người bạn, không ngờ đi sâu vào Kỳ Liên Sơn gặp phải những hòa thượng của Đại Giác Tự, không hợp nói chuyện nhau, hai bên phải giao đấu. Lúc này nếu không nhờ tiền bối trọng nghĩa ra tay giúp đỡ cứu nguy thì giờ này...

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười khúc khích nói:

- Cái gì tiền bối với không tiền bối ? Gọi sao mà khó nghe quá?

Vừa nói nàng vừa đưa tay sờ trán chàng, thấy người Mã Quân Vũ nóng rang liền hỏi:

- Người đang bệnh nặng à ?

Mã Quân Vũ gượng cười nói:

- Đêm qua phải vất vả đấu với mấy lão hòa thượng, mệt mỏi quá sức lại ngủ ngoài trời tuyết một đêm nên bị nhiễm lạnh sanh bệnh đó.

Ngọc Tiêu Tiên Tử hỏi:

- Vậy bây giờ người muốn chết hay muốn sống ?

Quân Vũ trầm nghĩ:

“Mình đâu có chết ở đây cũng chẳng ăn thua gì, nhưng chưa biết được tính mạng của Lý Thanh Loan ra sao. Nếu còn hy vọng sống sót thì đại gì phải tuyệt sinh ?”

Chàng liền đáp:

- Muốn sống thì sao ? Còn muốn chết thì sao ? Xin cho văn bối biết để lo liệu ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử nói:

- Trải mười mấy năm giang hồ, ta đi khắp cả Đại Nam, Giang Bắc, rất nhiều kẻ sắp chết chờ cứu nhưng ta chưa từng ra tay giúp ai được sống bao giờ cả.

Nghe nói thế Mã Quân Vũ lạnh mình thầm nói:

“Phụ nhân tâm độc thật !”

Ngọc Tiêu Tiên Tử tiếp:

- Tuy thế, nay người muốn cứu giúp thì phải hứa với ta một việc. Ta biết tài năng của Côn Luân Tam Tử có giới hạn, thế thì đệ tử của họ cũng không giỏi gì đâu. Người chỉ cần từ nay theo ta, chẳng những ta chữa bệnh cho mà còn đem hết sở năng ra truyền dạy lại. Mười năm về sau, bảo đảm người sẽ xưng bá trên giang hồ. Ta cũng không cần người phải bái sư đại lễ gì cả, chỉ hứa một tiếng là đủ rồi.

Mã Quân Vũ lắc đầu nói:

- Phản lại sư môn là một điều vô lâm tối kỵ. Tại hạ không đến nỗi tồi bại thế đâu.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nói:

- Nói vậy là ý người muốn chết rồi.

Mã Quân Vũ thản nhiên:

- Chết sống đâu phải là đại sự. Tại hạ chẳng sợ chết !

Dứt lời chàng nhắm mắt lại, chẳng buồn nhìn vào đôi mắt đen láy của thiếu nữ sau miếng vải bịt mắt nữa.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười khúc khích nói:

- Đã chết đến nơi còn nói cứng. Ta phải chữa lành bệnh cho người, không để cho người chết theo tâm nguyện được.

Dứt lời, Ngọc Tiêu Tiên Tử liền bồng Mã Quân Vũ rồi dùng Đạp Tuyết Vô Tích, một lối khinh công nhẹ nhàng, vượt qua núi chạy lẹ như gió bão.

Bệnh thể của chàng đang nặng, tứ chi tê liệt, đâu còn sức lực để vùng vẫy nữa, nên

phải chịu cho người ta kẹp chạy như bay.

Ngọc Tiêu Tiên Tử vượt một lúc được mấy đồi cao, đến một góc núi kia mới chạy chậm lại. Nàng nhảy lên một bậc đá, đi vào một ngách núi.

Rừng núi hai bên cao ngều ngệu. Ngách núi chỉ là một phiến đá nhô ra, phía trong sâu đến một trượng mấy, nằm giữa hai vách núi. Kế bên là một tuyệt hồ, địa thế rất hiểm yếu.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đặt Mã Quân Vũ xuống rồi từ từ lấy miếng vải bịt mắt ra, cười nói:

- Giờ thì chịu theo ta không nào ?

Mã Quân Vũ quay mặt lại nhìn, sững sờ. Làn da của nàng trắng mịn màng, cặp mắt long lánh dưới hai hàng mi cong tuyệt đẹp, đôi môi thắm mím một nụ cười duyên dáng, cử chỉ thư thái dịu dàng. Nét xinh tươi kiều diễm làm cho người ta không dám nhìn lâu.

Mã Quân Vũ quay mặt đi nơi khác, tinh thần bàng hoàng. Ngọc Tiêu Tiên Tử lấy ra một viên đơn hoàn màu trắng, bỏ vào miệng chàng rồi nói:

- Người uống trước một viên Định Thần Đơn của ta đã, chờ tới tối ta sẽ đi đến Đại Giác Tự lấy cấp một trái Tuyết Sâm cho người ăn. Tuyết Sâm Quả là một báu vật đệ nhất ở trên thế gian, nếu ăn được một quả thì chữa được bách bệnh ngay. Xem bệnh tình của người hiện giờ, không dùng Tuyết Sâm Quả chữa thì sợ trong hai ba tháng cũng khó mà khôi phục được.

Lâm vào tình cảnh này Mã Quân Vũ chẳng biết đáp sao, chỉ nín thinh, mặc Ngọc Tiêu Tiên Tử muốn làm gì thì làm. Chàng nuốt Định Thần Đơn xong, nhắm mắt giả ngủ, chẳng ngờ lại ngủ thật.

Đến lúc Mã Quân Vũ giật mình thức giấc, chàng cảm thấy cổ họng rất khô. Trời đã tối tự lúc nào. Chàng cựa mình thì cảm thấy đang nằm trên một ổ cỏ êm ấm. Mã Quân Vũ đoán chắc có lẽ thiếu nữ khi nãy đã lót ổ cho mình.

Chàng dáo dác nhìn chẳng thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử đâu cả, trong ngách đá chỉ có mình chàng nằm. Khát nước quá sức, chàng khẽ gọi hai tiếng đòi nước.

Nhưng trong đêm tối âm u, chẳng có ai đáp lại. Chàng chỉ nghe tiếng gió núi ù ù thổi tới. Khi gió ngừng, cảnh vật trở nên im lặng rợn người. Mã Quân Vũ chỉ nghe hơi thở mệt nhọc của mình. Chàng liên tiếp gọi mấy tiếng nữa, song vẫn không ai đáp lại.

Mã Quân Vũ nhìn lên trời, chẳng thấy một vì sao, mây đen dày đặc. Thỉnh thoảng một lần chớp lóe lên chiếu sáng một vùng, rồi chớp mắt tan biến ngay.

Càng lâu cổ họng chàng càng rát bỏng. Chàng khát nước đến độ hết chịu nổi. Sức nóng ở đầu cũng dần dần tăng lên. Thần trí ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, miệng cứ gọi nước không ngừng.

Nhưng trong chốn rừng thâm núi thẳm này, ngoài Ngọc Tiêu Tiên Tử ra thì chẳng còn ai biết mà săn sóc cho chàng. Nhưng nàng đã đi đâu mất rồi. Không lẽ Tiên Tử bỏ chàng chết lạnh sao.

Tiếng gọi nước khàn khàn cứ càng lúc càng lớn lắm nhằm không ngừng. Tiếng gọi âm vang theo gió rừng cuốn đi rất xa.

Bỗng một tiếng động nhẹ nổi lên, một bàn tay mềm mại đỡ nhẹ Mã Quân Vũ, bình nước lạnh ngắt đưa vào môi chàng. Mã Quân Vũ vội uống ừng ực hết nửa bình.

Tâm thần tỉnh táo trở lại, chàng quay mặt xem ai đã tiếp nước thì té ra là Ngọc Tiêu Tiên Tử. Nàng đã cất khăn che mặt rồi. Một nữ ma đầu tung hoành khắp giang hồ, thoát nhiên trở nên hiền dịu.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nhẹ tiếng nói:

- Bệnh tình trầm trọng như vậy, nếu không dùng Tuyết Sâm Quả của Đại Giác Tự để chữa thì trong ba ngày khó mà mạnh được. Nhưng những hòa thượng của Đại Giác Tự đều có mặt ở đó cả, muốn cướp được một quả Tuyết Sâm thật là khó khăn.

Tiếng nói của nàng như vừa nói cho chính mình nghe, vừa cho Mã Quân Vũ nghe.

Mã Quân Vũ sau khi uống xong nửa bình nước, trong người trở nên sảng khoái. Chàng lắc đầu cười nói:

- Hòa thượng ở trong Đại Giác Tự rất đông, toàn là những tay cao thủ. Tiền bối chỉ có một mình làm sao chống cho lại ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử thở ra, nói:

- Nhưng nếu không dùng Tuyết Sâm Quả, sợ bệnh của người khó lành được.

Mã Quân Vũ thấy thái độ của Ngọc Tiêu Tiên Tử trong chốc lát đã thay đổi khác, lòng cảm thấy không yên. Tính tình của nàng thay đổi khôn lường, khiến cho người ta khó biết nàng đang nghĩ gì.

Mã Quân Vũ cười nói:

- Chúng ta vô tình gặp nhau, sao người lại quan tâm đến tôi nhiều vậy. Không phải người đã nói là chẳng cứu ai sao ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười:

- Xem người có vẻ muốn chết, đúng không? Do đó nên ta không để cho người chết chứ sao ? Đời ta chưa bao giờ giúp ai.

Mã Quân Vũ mỉm cười buồn bã, không lo đến Ngọc Tiêu Tiên Tử nữa, nhắm mắt lại định ngủ thêm. Nhưng vì chàng đã ngủ một ngày một đêm rồi nên mãi một lúc lâu vẫn chưa chớp mắt được. Đầu óc tuy tỉnh táo, song thân mình lúc nóng lúc lạnh rất khó chịu. Chàng cố gắng chịu đựng, nhưng vẫn phải rên khe khẽ.

Nội công của Ngọc Tiêu Tiên Tử rất thâm hậu, nhìn cảnh vật trong đêm tối thấy rõ mồn một. Nàng thấy Mã Quân Vũ khổ sở rên siết, ban đầu còn đứng nhìn chàng, nhưng sau thấy nao nao khó chịu, than một tiếng nhỏ, thầm nói :

“Nửa đời mình giết rất nhiều người, chưa hề thương tiếc ai cả, chẳng biết sao bây giờ đối với hắn lại thương xót lo lắng.”

Ngọc Tiêu Tiên Tử suy nghĩ rất lâu cũng không biết vì lý do gì. Bất giác nàng đưa tay sờ trán Mã Quân Vũ nhỏ nhẹ hỏi :

- Hiện giờ người thấy có khó chịu không?

Mã Quân Vũ đang lúc bị cơn nóng lạnh hoành hành, đầu óc bực tức tâm trí thành hỗn loạn, chẳng biết gì cả. Chàng đưa tay hất tay Ngọc Tiêu Tiên Tử, hần học nói :

- Lấy tay ra, đừng đụng đến ta !

Ngọc Tiêu Tiên Tử dậm ngẩn ngơ. Mấy chục năm chưa từng có một người con trai nào dám đối đãi với nàng như vậy. Sự ngang ngạnh của Mã Quân Vũ không làm nàng giận, mà lại có một cảm giác khác lạ, một cảm giác mơ hồ. Đã bao lâu nay, lần thứ nhất nàng mới ý thức mình là một người con gái.

Một nữ ma đầu ngang dọc giang hồ mấy chục năm, chưa hề chịu nhìn ai một tiếng. Bỗng nhiên đêm nay lại trở nên ôn hòa. Nàng từ từ đến bên Mã Quân Vũ, cẩn thận nhẹ nhàng, sợ rủi đụng thì chàng nổi giận. Ngọc Tiêu Tiên tử rút ống tiêu ra, cúi sát bên tai chàng, khẽ nói:

- Ta thổi một khúc nhạc cho người nghe nhé ? Chờ khi nào người ngủ say, ta sẽ đến Đại Giác Tự, dầu gì cũng cố cấp cho được một trái Tuyết Sâm Quả về chữa bệnh

Chàng quay mặt lại nhìn nàng, yên lặng chẳng biết nói sao.

Ngọc Tiêu Tiên Tử mỉm cười dịu dàng, đưa Ngọc tiêu lên môi. Những tiếng réo rắc say mê từ từ cất lên, âm điệu nhịp nhàng êm dịu.

Mã Quân Vũ lặng nghe một lúc, hai mắt chớp chớp, đôi môi hé như muốn cười. Hình như chàng đã qua hết những đau đớn của cơn bệnh.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy Mã Quân Vũ chăm chú nghe, xem bộ thích thú khiến cho nàng phấn khởi, tiếng tiêu càng du dương mơn trớn vuốt ve. Khi tiếng tiêu vừa dứt thì Mã Quân Vũ cũng vừa chớp mắt.

Trong lúc chàng nửa ngủ nửa không, bỗng nghe một tiếng hét nổi lên. Ngọc Tiêu Tiên Tử giật mình, ngừng ống tiêu khẽ nói với Mã Quân Vũ :

- Có ta ở đây, người cứ việc an tâm điều dưỡng, đừng sợ hãi gì cả.

Dứt lời, Ngọc Tiêu Tiên Tử vội chạy ra cửa ngách như một làn gió nhẹ áp tới chặn ngay chỗ ra vào. Ngọc Tiêu chỉ sợ kinh động đến Mã Quân Vũ nên chẳng chờ đối phương ra tay, nàng đã lẹ làng tấn công ba chiêu, định ép địch rơi xuống vực phía trước.

Nhưng võ công của người mới đến rất cao, hơn nữa đã có phòng bị trước. Hai cây Tu Long vung lên, tay trái bảo vệ lấy thân, tay mặt đón đỡ ba chiêu Ngọc Tiêu. Thân hình vẫn đứng nguyên chỗ cũ, không xô dịch tí nào.

Ngọc Tiêu Tiên Tử ngừng tay, cười nhạt nói :

- Người là Chưởng Môn của một võ phái, nhưng sao chẳng biết giữ thể diện? Dẫu đuổi theo ta hai mươi năm nữa, ta vẫn không đoái tưởng đến người đâu.

Kẻ lạ lớn tiếng cười ha hả một lúc rồi nói :

- Cô nương nói chuyện không thể tin được. Tôi đã biết cô nương có người yêu rồi mà, thế cứ chối hoài, không chịu nhìn nhận. Hôm nay tôi thấy rành rành, còn chối nữa không ? Chúng ta đã đánh nhau năm sáu năm rồi, nên cô nương không nghĩ đến tôi, thì chúng ta vẫn còn đấu nữa...

Nói đến đây, bỗng vẻ mặt của kẻ lạ biến đổi. Y nhìn Mã Quân Vũ đang nằm dưỡng bệnh, ác ý nổi lên. Y ngầm vận công lực để bất thành lình đánh ra giết Mã Quân Vũ mà y cho là tình địch.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy vẻ mặt của người mới đến như vậy, nên đã đoán được tâm địa độc hiểm của y rồi. Nàng vừa ngậm bảo vệ Mã Quân Vũ, vừa nói :

- Ở đây nhỏ hẹp quá, muốn đánh thì hãy xuống sơn cốc hơn thua.

Kẻ lạ lạnh lùng, cười khẩy một tiếng đáp :

- Nếu vậy thì hay lắm !

Dứt lời y quay mình đi xuống núi. Nhưng vừa bước một bước, bỗng y lệ làng quay mình lại, uốn cong người xuống thấp, nhảy nhanh lại bên Mã Quân Vũ.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy người lạ, đột nhiên quay mình nhảy vút trở vào, cây Ngọc Tiêu ở tay mặt liền đánh ra một chiêu Hoàn Địch Âm Sơn, chặn thế công của người đó, tiếp đến nàng công lệ ba chiêu.

Kẻ lạ thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử ra tay trước, làm cho âm mưu mình không được như ý. Y nổi ghen tức, chống đỡ ba chiêu của Tiên Tử, rồi hai cây Tu Long của y biến động vù vù, chớp mắt hai bên đã đấu được ba bốn chục chiêu.

Vừa giao đấu với địch. Ngọc Tiêu Tiên Tử vừa thâm tính :

- Trước đây ta đã nhiều lần đánh với hắn vẫn chưa phân cao thấp. Giờ đây đánh nữa cũng chẳng hơn kém, mà bệnh tình của Mã Quân Vũ rất nặng, đang chờ Tuyết Sâm Quả để chữa. À ! Phải rồi, ta nhờ hắn giúp một tay, đến Đại Giác Tự cấp Tuyết Sâm Quả chữa lành bệnh cho Mã Quân Vũ rồi hai bên tử chiến một phen cũng chẳng trễ.

Nghĩ xong Ngọc Tiêu Tiên Tử công lệ tới hai chiêu, cản đôi Tu Long của đối phương, lùi lại một bước, nói :

- Hôm nay không lý người muốn chết sống với ta hay sao ?

Kẻ lạ ngần ngừ đáp :

- Trong năm, sáu năm nay, chúng ta đã đánh nhau mấy chục lần rồi nhưng chẳng có trận nào tôi có ý chết sống với cô nương cả.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười khúc khích nói :

- Mấy năm nay người theo đuổi ta khắp mọi nơi với dụng ý gì ?

Người đó cười nói :

- Việc này còn cần tôi nói nữa sao? Tôi đã nói nhiều lần cho cô nương nghe rồi mà ? Chỉ cần chịu kết hôn với tôi, thì tôi sẽ nhường lại chức Chưởng Môn của phái Không Động cho.

Nói đến đây giọng y trở nên dịu dàng, tin tưởng :

- Rồi chúng ta hợp lực xưng bá võ lâm, đánh khắp giang hồ.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nói :

- Ta đâu cần làm Chưởng Môn phái Không Động của người. Hiện giờ ta có một việc muốn nhờ người giúp, chẳng biết người có can đảm không?

Người đó ngẩng mặt, cười lớn :

- Tôi, Âm Thủ Nhất Phong Thìn Nguyên Thông đâu phải là kẻ nhát gan. Dầu là hang cọp đi nữa, cô nương chỉ cần nói ra, tôi sẽ xông vào ngay.

Nọc- tiêu Tiên Tử cười, hỏi :

- Ta muốn người cùng đi đến Đại Giác Tự, lấy cắp của chúng một trái Tuyết Sâm, người có dám đi không?

Thìn Nguyên Thông sửng sốt, ngập ngừng một lúc, đáp :

- Phái Không Động chúng tôi với Đại Giác Tự chưa từng xích mích gì cả. Hơn nữa ba vị hòa thượng trưởng bối của họ trước đây bế quan luyện công, nay đã mãn hạn rồi, theo tôi nghĩ nơi đó không phải là chỗ dễ động chạm đến.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nhạt, nói khích :

- Ta đã biết Âm Thủ Nhất Phong là kẻ không chút gan dạ nào cả. Nếu người không dám, ta đi một mình không được sao.

Thìn Nguyên Thông bị nói khích, tức giận đỏ mặt :

- Ai bảo tôi không dám đi ? Nhưng cô nương phải nói trước cho tôi biết là lấy cắp Tuyết Sâm Quả để làm gì ?

Dứt lời hai lần nhãn tuyến của Âm Thủ Nhất Phong chiếu về phía Mã Quân Vũ.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nói :

- Nói cho người biết cũng không sao, đệ đệ của ta bị bệnh, ta phải đi cắp lấy Tuyết Sâm Quả để chữa trị cho hắn.

Thìn Nguyên Thông cười nhạt nói :

- Đệ đệ hay không đệ đệ làm gì ? Cứ nói thẳng là người yêu của người có thành thực hơn không ?

Mặt của Ngọc Tiêu Tiên Tử nóng bừng. Nàng định gây chuyện, nhưng lại nghĩ :

“Với một mình ta muốn cướp Tuyết Sâm Quả không phải là chuyện dễ, thôi ta tạm nhịn nhau, khi chữa xong bệnh của Mã Quân Vũ rồi sẽ hay.”

Nàng cười nói :

- Người đừng nói bậy ? Hắn đúng là đệ đệ của ta. Người không tin cũng được, ta chẳng muốn nói nhiều. Giúp hay không là do hảo ý của người. Nếu còn nói bậy nữa, từ nay trở đi đừng trách sao ta không thêm đếm xỉa đến.

Thìn Nguyên Thông nghe nàng nói vậy thì nửa tin nửa ngờ. Hơn nữa, Ngọc Tiêu Tiên Tử trên đường giang hồ, tuy tâm tính hơi độc ác, nhưng chưa ai cho nàng là kẻ đa tình, lãng mạn bao giờ. Câu nói của nàng cũng đủ làm cho Thìn Nguyên Thông tin tưởng.

Tuy vậy, Thìn Nguyên Thông vẫn hỏi lại :

- Cô nương có đệ đệ, sao tôi chưa nghe nói qua ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử làm bộ giận, nói :

- Sao phải nói cho người biết ? Người đâu đã là gì của ?

Thìn Nguyên Thông nói :

- A ! Thế thì tôi đã nghi lầm cô nương sao?

Ngọc Tiêu Tiên Tử thở dài một hơi, nói :

- Ta chỉ có một đệ đệ này thôi, nếu rủi chết đi, ta cũng không thể nào sống nổi.

Mã Quân Vũ nằm cách xa hai người chỉ có bảy, tám thước, nghe Ngọc Tiêu Tiên Tử nói mình là đệ đệ của nàng. Trong lòng chàng vừa tức vừa lo, muốn đứng lên phủ nhận,

nhưng chẳng còn chút sức lực nào nữa cả, đành nằm im.

Thìn Nguyên Thông cười, nói :

- Nếu là đệ đệ của cô nương, thì tôi sẽ thi hành, chúng ta đi ngay bây giờ sao?

Ngọc Tiêu Tiên Tử đến bên Mã Quân Vũ, cất tiếng êm dịu nói :

- Đệ đệ, hãy ở đây nghỉ một lát ! Tỷ tỷ đi cấp Tuyết Sâm Quả cho nhé.

Dứt lời, liền quay mình lại cùng Thìn Nguyên Thông nhảy vút ra ngoài. Thân hình của hai người chớp mắt đã mất dạng.

Từ ngoài ngách, một làn gió núi hiu hắt thổi tới Mã Quân Vũ. Chàng bỗng nhớ Lý Thanh Loan. Khi này vừa chớp mắt đã bị hai người quấy rầy, giờ chàng không làm sao ngủ được. Mã Quân Vũ buồn bực, nhớ lại Tam sư thúc còn lưu trong khách sạn ở Diên Châu, không biết đã về núi Côn Luân chưa? Còn sư phụ và Ngô Không đại sư, chẳng hay đã xin Tuyết Sâm Quả rồi về Diên Châu chưa? Lý Thanh Loan tuy có Tô Hùng săn sóc, nhưng thương thế của nàng ra sao? Còn Bạch Vân Phi, người hồng phấn kiên trang đã gởi tình đoạn huyền âm, cứu sư thúc, truyền thụ cho mình kỳ chiêu và rất yêu mình song không nói ra... lại còn tìm cứu Lý Thanh Loan nữa...

Mã Quân Vũ cứ nghĩ việc này đến việc khác, dứt đi thì không được, càng lo càng loạn tâm thần, thêm sầu khổ.

Mã Quân Vũ lồm ngồm bò dậy, miễn cưỡng đi được mấy bước, cảm thấy hai chân mềm nhũn, lại ngồi xuống. Một người có sức khỏe như chàng, thế mà khi bị bệnh, lại chẳng khác nào một kẻ tàn phế. Mã Quân Vũ cất tiếng thở dài não nuột.

Bỗng những tiếng "ầm ầm" rất lớn nổi lên liên tiếp một lúc, rồi im lặng hẳn. Vì không thể nhảy ra ngoài xem được việc gì, Mã Quân Vũ trầm nghĩ :

- Mấy tiếng động lớn này, không chừng do lửa của Tô Hùng đốt, sức nóng làm tan tuyết ở dưới chân núi, vì mất thăng bằng nên những tảng tuyết ở trên cao đổ xuống, không thì cũng phải là đá trên núi rơi xuống, chứ chẳng có gì mà phát "ầm ầm" kinh khủng như thế được.

Những tiếng động ghê hồn vừa dứt, bỗng mấy tiếng hút gió ma quái từ xa đưa tới. Mã Quân Vũ trầm nghĩ :

- Hòa thượng trong Đại Giác Tự lại đi tìm tung tích ta nữa. Giờ đây mình đang mang bệnh nặng, nếu chúng thấy được thì chắc phải chịu bó tay, để chúng làm gì thì làm.

Mã Quân Vũ bò ra ngách đá, xem xét tình hình.

Gió đêm đã vén màn mây, trên trời những vì sao lấp lánh, nhưng cảnh vật cũng không thấy được rõ ràng. Hơn nữa đang khi bệnh nặng, nguyên khí không đủ nên Mã Quân Vũ cố gắng lắm cũng chỉ thấy rừng núi mờ mờ thôi.

Đột nhiên có mấy tiếng hò hét truyền vào ngách đá. Tiếp đó mấy bóng người từ trên núi nhảy xuống, vượt qua tảng đá chỗ Mã Quân Vũ đang nằm, nhảy vút xuống đáy sơn cốc. Nhờ thế chàng mới thấy được rõ ràng người đi trước đúng là Tô Hùng, trong tay cầm thanh Kim Hoàn Kiếm. Những người đuổi theo sau là ba hòa thượng mặc áo vàng, mỗi người trong tay đều có nắm đồng ba và bút sắt.

Mới trông thấy Mã Quân Vũ đã biết ba hòa thượng là những nhân vật trong Thập Bát Hộ Pháp La Hán của Đại Giác Tự. Đồng ba và bút sắt đều tinh xảo, chiêu nào cũng kỳ quái khó đoán. Nếu ba hòa thượng đó cùng đuổi đánh thì chắc Tô Hùng không thể nào chịu nổi. Nghĩ như vậy chàng quên mất là chàng đang bệnh, nhảy vút lên nhưng vừa đứng được lại ngã quỵ xuống.

Tiếng động do Mã Quân Vũ gây nên rất nhỏ. Nhưng với những người có nội công cao thì họ có thể nghe rõ mồn một. Vì thế một trong ba hòa thượng áo vàng đang đuổi theo Tô Hùng bỗng ngừng lại, đồng ba hộ thân, từ từ tiến về ngạch đá. Khi Mã Quân Vũ gượng ngồi dậy trở lại, thì hòa thượng áo vàng cũng vừa lên đến miệng ngạch đá.

Lão dè dặt, không dám vội vã xông vào. Đồng ba án trước ngực, bút sắt thủ thế chờ phản công. Đôi mắt gườm gườm Mã Quân Vũ, hỏi :

- Người là ai ? Nói mau !

Mã Quân Vũ đưa tay lấy cây trường kiếm bên mình, rồi thầm tính :

- Thân thế sức lực của mình như thế này, thì không làm sao địch nổi hẳn. Thôi chi bằng ta liều luôn, chẳng thềm đối đáp với hẳn làm chi.

Nghĩ xong Mã Quân Vũ chẳng đáp lời hoà thượng, cứ ngồi im xem như chẳng có gì.

Hoà thượng áo vàng hỏi liên tiếp hai tiếng không chấy trả lời, cũng chẳng thấy Mã Quân Vũ tỏ thái độ phòng bị sự đột kích của lão. Cây kiếm dài để ngang trước mặt, chàng ngồi im bất động, tỏ vẻ xem thường đối thủ.

Đứng im trầm ngâm một lúc, hoà thượng không nhẫn nại nổi nữa vận khí phòng thân, từ từ tiến đến gần Mã Quân Vũ.

Mã Quân Vũ lo ngại thầm nhủ :

- Hẳn đang thủ như thế, mình chỉ cần rút rịch là hẳn đã xuất toàn lực tấn công. Hiện giờ một bước cũng không di dịch nổi, đừng nói chịu cho hẳn đánh nữa. Thôi thế là đêm này phải để cho hẳn bắt rồi.

Mã Quân Vũ không có ý nghĩ đón đánh khi địch thủ ra tay. Tâm trí rất bình tĩnh, chàng nhắm mắt lại, chờ hoà thượng xuống tay.

Trái với sự đợi chờ của Mã Quân Vũ, sự bất động của chàng khiến cho hoà thượng nghi ngờ. Lão đi quanh bên mình chàng một vòng, do dự không dám xuống tay.

Phàm một kẻ học võ, nội công đến mức độ tinh vi, thì công phu tu dưỡng trầm lặng cũng theo công lực tiến thêm. Những người này rất ít ra tay, nhưng khi họ đã đánh ra thì sức mạnh đến bạt sơn, đảo hải, không có cách nào đỡ được. Thấy Mã Quân Vũ trầm lặng, hoà thượng đâm ngại ngừng dè dặt vì chẳng biết rõ võ học của chàng ra sao.

Như không thể kéo dài tình cảnh như thế nữa. Hoà thượng cẩn thận, đưa bút sắt điểm tới mình Mã Quân Vũ, nhưng lão dùng sức rất ít. Phần nhiều tinh thần công lực đều tập trung để chuẩn bị đỡ khi địch phản công,

Thấy bút sắt gần điểm tới ngực, Mã Quân Vũ không thể nào ngồi yên được nữa, vội lách mình qua bên trái. Đâu ngờ cái tránh đó đã làm cho chàng lộ tẩy, bị ngã theo đà lách nọ.

Hòa thượng áo vàng cất tiếng cười ha hả :

- Khá khen cho sự trầm lặng của người đó. Thiếu chút nữa người hù Phật gia hết hồn.

Dứt lời bút sắt trầm xuống điểm nhanh vào bụng Mã Quân Vũ. Chiêu này lão xuất toàn lực, không còn sợ sệt như lúc nãy.

Lâm vào cảnh thập tử nhất sinh, bản năng tự vệ nổi lên, Mã Quân Vũ phải phấn đấu để kháng cự lại. Chàng vội lộn lại một vòng thoát khỏi bút sắt của hòa thượng. Tay cầm thanh bảo kiếm đứng lên đánh ra một chiêu Xuân Vân Chớp Triển bủa mạnh vào lưng hòa thượng.

Lão quay mình, đồng ba giơ lên gạt trường kiếm của Mã Quân Vũ, bút sắt liên tiếp xuất ra hai chiêu cực độc. Mã Quân Vũ đang bình, cố nhịn đau mà đánh với địch nên đầu có thể chịu lâu được. Chàng vừa gạt được hai thế công lẹ của hòa thượng thì hai chân đã xịu xuống, thanh trường kiếm cũng vượt khỏi tay văng xa ba thước.

Hòa thượng ha hả cười :

- Công lực thấp kém của người như vậy mà cũng dám đến Kỳ Liên Sơn Thanh Vân Nghiêm này để phá rối sao ? Phật gia cũng chẳng cần biết danh họ của người nữa, ta cho người về châu Diêm Chúa cho rồi.

Dứt lời, bút sắt đánh thẳng ra, điểm vào Hoàn Cơ Huyệt của chàng.

Mã Quân Vũ chỉ ngồi chờ chết, bệnh tình tàn nhẫn đã làm cho sức lực tiêu tan. Chàng nhắm mắt chờ đợi ngọn bút hòa thượng đưa sang bên kia thế giới.

Ngọn bút của hòa thượng điểm gần đến huyệt Hoàn Cơ của Mã Quân Vũ, bỗng cảm thấy ở giữa cánh tay, nơi Khúc Trì Huyệt bị cái gì đụng nhằm, cả cánh tay mất hết sức lực, bút sắt rời khỏi tay, rơi xuống đất.

Hòa thượng giật mình kinh hãi. Đồng ba liền đẩy mạnh ra một cái, đầu gối chẳng có ma nào ở phía sau cả. Trái lại, vì dùng lực quá nhiều, sức dội lại đẩy hòa thượng lui ra bốn năm thước, mới đứng vững lại. Lão định thâu lại đồng ba, bỗng nghe "vèo" một tiếng nhẹ, Khúc Trì Huyệt ở tay trái cũng tê luôn, đồng ba liền rơi xuống đất.

Lúc đó cả hai tay của lão hòa thượng đều vô dụng, buông xuôi, rụt rịch một chút cũng không được.

Biết mình gặp phải cao thủ rồi, lão hòa thượng rất kinh hãi, mồ hôi lạnh ở trên trán nhỏ xuống từng giọt. Tuy đã nghe lời truyền rằng có những bậc võ công dị nhân dùng hạt gạo điểm huyệt.

Dầu chẳng biết mình bị điểm huyệt bằng cách nào nhưng trong lòng lão cũng khiếp phục vô kể, vẻ hung hăng của lão hòa thượng áo vàng tiêu tan đâu mất. Lão nói :

- Vị cao nhân nào đến đó, xin tha lỗi đón rước chậm trễ của bản tăng. Và kính mời ngài đến bốn tự gặp các vị Trưởng lão, đừng đùa giỡn với bản tăng.

Mấy câu nói vừa rồi của hòa thượng, cố nhiên là khiếp sợ võ công của người mới đến, có ý xin tha. Nhưng cũng vừa mượn uy danh lừng lẫy của mấy vị Trưởng Lão trong Đại Giác Tự để dọa đối phương.

Hòa thượng áo vàng thật là xảo hoạt, biết gặp phải kẻ dùng gạo điểm huyệt thì đầu

phải là địch thủ của mình. Hạng dị nhân cao thủ trên chốn võ lâm rất ít, rủi ro lão gặp phải thì đại gì phách lối để mang họa vào thân.

Từ ngoài hai trượng xa, một chuỗi cười lạnh lạnh nổi lên, tiếp theo một giọng nói vang vang :

- Mấy lão hòa thượng ở Đại Giác Tự có thể nhát người khác, nhưng không thể dọa được ta đâu. Giết người thì nhớt tay ta quá. Mau chạy đi cho khuất mắt. Còn nói thêm lời nào nữa là ta sẽ bắt đem cho con bạch hạc ăn mất đó.

Hòa thượng áo vàng tuy không biết bạch hạc là vật gì, hình dáng ra sao. Nhưng thấy đối phương đã tha chết cho mình rồi, lão chẳng dám nói nhiều nữa liền nhảy vút ra khỏi ngách đá mất dạng.

--- oOo ---